

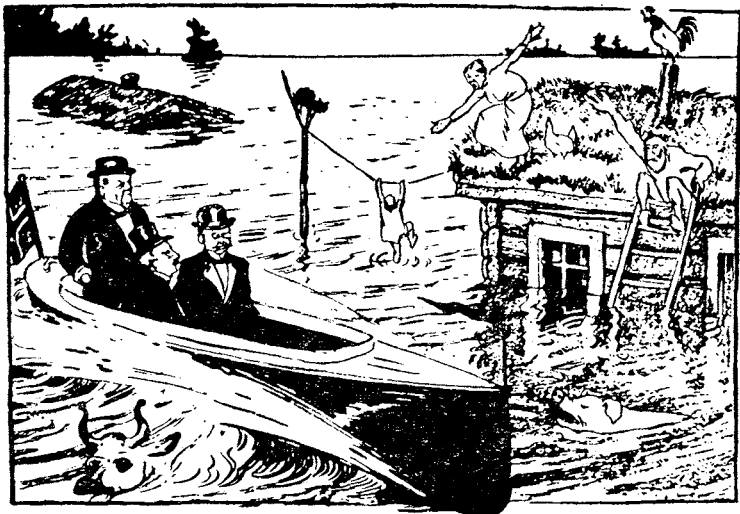
FOLK OG LAND

NR. 14 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 20. APRIL 1963

LØSSALG 85 ØRE

Fra Norsk Hydros saga

Vassdragsreguleringen. Bonden: «Hjelp, hjelp! Vi drukner!» — Statsminister J. Bratlie: «Umulig, min kjære mann. Det står så store almene interesser på spill at vi umulig kan hjelpe Dem». (Efter «Hvepsen».)

Genialt skapende hjerners og fremrakende anleggsarbeideres storindustri rangerer blant menneskehetens sanne eventyr fra realitetens verden — som for eksempel Norsk Hydro — og står i krig, okkupasjon og fred på sin egen kurs, som undertiden er parallellstillet med mammut-tiltak i andre land. De danner en stat i staten. Få sosialister som innlates i nåde til generaldirektørene kan i lengden fastholde et stivt, ulveaktig blikk på kapitalen og dens tjenerne. I høyere forstand kan storkon-

serner — som man vil ha sett — heve seg over loven. Må det være slik? Dette utelukker ikke at det må engasjeres store og små jurister og redaktører for å skjerme den daglige fremrykningen i den internasjonale jungel.

Det er mange små og halvstores drøm — som en stakket stund kan bli virkelighet — at man med frasens og med politikkenes makt kan klavre opp på elefantens rygg — for å bæres over et fortredelig hverdagsliv, fylt av hemmelig angst over egen avmakt og alle tings u-

DE SKAPENDE HJERNERS OG KAPITALENS MAKT. — TUNGT VANN. — FEST I DEN RØDE SAL. I. G. FARBENINDUSTRI'S DIREKTØR ILGNERS TAPTE MAPPE. GENERALDIREKTØR BJARNE ERIKSENS EHRENSCHUTZ.

bestandighet. —

Ja, hva leser vi ikke i det tidligere organ for konservative — «Aftenposten» — i morgenummeret for 2. april 1963, at Telemark Arbeiderparti har vedtatt å henstille til regjeringen å gå inn for at aksjemajoriteten i Norsk Hydro kommer over på statens hånd. Som begrunnelse for forslaget blir f. eks. uttalt at staten har i dag ca. 48 % av aksjene i N. H., og har vel i realiteten den faktiske bestemmelsesrett i selskapet (?). — — — I tillegg til virksomheten i Telemark, er Norsk Hydro også utslagsgivende for Glomfjord i Meløy kommune, og det vil også på Karmøy bli bygget opp et samfunn i likhet med Herøya. Hydro disponerer ca. 20 prosent av landets utbygde kraft ved sine egne anlegg og ved helt spesielle kraftleiekontrakter og deltar i en rekke kommunale og

(Forts. s. 4)

Kosakkene ble utlevert til sine bødler

En bok om general von Pannwitz og hans kosakker, som også beretter om denne Englands evige skam.

Her oppe i det høye nord kan vi gremme oss over den gemene handling som den svenske regjering begikk da den utleverte de internerte baltiske frihetskjemper til døden og undergangen hos de røde undertrykkere. Men England har om mulig i enda høyere grad kastet evig skam over sin nasjonale ære. Herom fortelles det blant annet i en bok som kommer ut i disse dager av Erich Kern: «General von Pannwitz und seine Kosaken». Vi har ennå ikke fått boken til anmeldelse, men henter en foreløpig og ganske omfattende omtale av den i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG, som forfatteren også er knyttet til som medarbeider:

I den skjebnesvangre kamp i østen, hadde Tyskland foruten i rekken av slavebundne nasjonale mindretall i Sovjetsamveldet sine mest trofaste venner og kampfeller hos kosakkene. Mens en forfeilet tysk østpolitikk spesielt støtte massen av det ukrainske folk tilbake, lykkedes det general Helmuth von Pannwitz å overvinne alle hindringer og ennå i undergangens skygge å skape en kosakkhær, XV. Kosaken-Kavalerie-Korps.

Erich Kern, som har hatt til disposisjon general von Pannwitz' samlede reddede privatkorrespondanse, såvel som optegninger og dokumenter fra oberst Hans Joachim von Schultz og andre kosakkoffiserer, har skrevet en beretning om dette like tapre som eventyrlige foretagende i vår tid i en bok «General von Pannwitz und seine Kosaken.» Det er kanskje den siste eventyrlige rytterberetning som noen vil kunne skrive. Fra samlingen i Cherson, oppstillingen i Mla-

wa og de store innsatser i Kroatia fører denne bok til den bitre slutt. Det er en historie som beherskes av menn og hester, full av tapperhet og romantikk. I denne bok blir skjebnen til de 25.000 dødsvidede og deres dristige general von Pannwitz nedtegnet etter indiskutable dokumenter. En bok som fengsler enhver og hvis trylleri ingen kan unndra seg.

Vi bringer et lite utdrag av dette siste arbeide av den modige forfatter, som skildrer en hendelse som for 18 år siden bedekket Storbritannia og Sir Winston Churchill med evig skam og skjensel:

«Samtidig som de engelske offiserer beroliget kosakkene møttes i Wien representanter for overkommandoen for den kongelige britiske hær med representanter for den røde hær og undertegnet

Forts. side 2

Direktør Gunnar Jahn (til venstre) overrekker FARMAND-prisen for beste regnskap og beretning 1962 til styreformannen i NORSK HYDRO, høyesterettsadvokat Kjell Meinich-Olsen. I midten FARMANDS sjefredaktør, dr. phil. Tryggve Hoff.

General v. Pannwitz.

Kosakkene ble utlevert - -

Forts. fra side 1

en overenskomst ifølge hvilken alle kosakker, offiserer som soldater, såvelsom alle familiemedlemmer, kvinner og barn, skulle utleveres til de sovjetiske militærmyndigheter.

Likevel samlet 24 timer senere utsendinger fra kosakkregimentene, som ikke ante noe, seg 24. mai 1945 i Althofen på det åpne torv etter britisk anordning. Som offisielle iakttagere fra den britiske hær var en oberst tilstede.

Også nå, etter den totale kapitulasjon valgte kosakkene enstemmig general Helmuth von Pannwitz til sin feltataman. Nå i nederlaget viste det seg hvilken grenseløs tillit og dyp respekt kosakkene nærret for sin «Batjuschka General!».

Den britiske oberst forsikret uttrykkelig at hans kongelige majestet tok kosakkene under sin beskyttelse. Han manet dem inntrengende til ikke å skjenke tiltro til ryktene som talte om en utlevering til Sovjetsamveldet, og gjennom spesiell disiplin og orden å vise at kosakkene ikke var noen banditter, slik som kommunistene hevdet, men soldater.

Etter at general von Pannwitz i bevegede ord hadde takket kosakkene for den tillit de nettopp hadde vist ham, lot han oversette for dem den britiske obersts erklæring. Kosakkene jublet, ropte hurra for Storbritannia og bad obersten overbringe den engelske regjering deres takk. Som befriet fra en uendelig byrde reiste utsendingene tilbake til sine leire. Engelskmennene hadde ikke den ringeste vanskelighet med kosakkene. De holdt mønstergyldig disiplin og fulgte alle anvisninger fra den britiske hær som ble gitt videre til korpsstaben for XV Kosakkavalerikorps.

Kosakkene og deres general og øverste feltataman Helmuth von Pannwitz forble innerlig knyttet til hverandre og drev — i likhet med et synkende slagskip som er satt ut av kamp — uten ennå å vite det uopphørlig mot sin undergang.

General von Pannwitz forla sitt kvarter fra Möbling ved Althofen til Mülln. I det derværende skolehus tok han opphold sammen med sin nærmeste stab. Alle kosakkeleire ble som før ledet fra korpsset.

Da kom 27. mai klokken åtte i Mülln en liten britisk hærkolonne med panseropklæringsvogner og noen tomme vogner til feltataman general von Pannwitz' kvarter.

Den engelske general Sir Stephen War, kommandør for 46. infanteridivisjon, meddelte i knappe ord general Pannwitz at han nå ville bli bragt til en leir. War gav tillatelse til at han ble ledsaget av en offiser og av sin oppasser. Samtidig ble det av en offiser i

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

nærvær av den engelske general foretatt en nøyaktig kroppsvisitasjon av Pannwitz, og herunder ble han fratatt så å si alle personlige eiendeler. Videre ble det ham forbudt å forlate rummet.

Korpsadjutanten, major Himnighoffen, pakket sammen de nødvendige saker for general von Pannwitz. Ordonansoffiseren, premierløytnant Krauss, og generalens trofaste oppasser, som hadde hatt omsorg for ham i årevis under krigen, stabsgefreiter Berger, gjorde seg likeledes klar.

Så blev Pannwitz med sine to ledsagere straks overført til den tidligere arbeidstjenesteleir ved Griffen, hvor det lå en avdeling av den britiske 11. panserdivisjon.

Etter at den engelske general Archer hadde gitt oberst Wagner ordre til å la kosakkene av 1. kosakkavaleridivisjon rykke til Weitensfeld, der å avlevere hestene og å flytte inn i leiren der, undersøkte oberst Wagner ved hjelp av sin Ic, major Tritsch, hva det skulle bety. Han fant hurtig ut at det i Weitensfeld dreiet seg om en virkelig fangeleir med tett piggråd rundt og engelsk bevoktning. Samtidig hadde major Tritsch bragt i erfaring at utlevering av XV. kosakkavaleridivisjon til Sovjetsamveldet var en kjennsgjerning.

Oberst Wagner advarte alle tyske og kosakkoffiserer som han kunne nå og gav dem ordre til på sin side å underrette alle kosakkene om stillingen. Enhver skulle handle som han fant riktig.

28. mai ble kosakkoffiserene og det tyske ramnepersonell ved XV. kosakkavalerikorps transportert
(Forts. s. 7)

«WEST SIDE STORY» Lögnpropagandan når sin høydepunkt

eller «Fellesmarkedet og Vi»

Den ene vei — fra Norge — går nå vårt bidrag vestover til England og USA.

Sardiner, håbrand, trelast, laks, bunader og skiutstyr.

Tilbake fra England og USA får vi så jukebokser, twist og rockeplater i millionvis. Tørklær, skinnjakker, CocaCola og Olabukser á la Texas. Tyggegummi, mord- og skilsmissehistorier, bøker og filmer i tusenvis, og hvor tyskerne alltid er i skurkens rolle og de selv i heltens. Soft Ice, «Hot Dogs», «Milck shakes» o.s.v., alt mens «bandene» enten heter «The Star players», «The players from 'Silvery Moon'» eller «The Happies».

Samtidig som en slår ned på typen Carl Schnitler, pøser en på med forherligelse av ditto i USA.

Jo, her er «Fellesmarkedet» som har vaska seg.

J. T. Dahl.

MORGENBLADETS

aprilspøk

1. april tiltrådte MORGENBLADETS nye medredaktør fra LIBERTAS Chr. Christensen, og selv om han ikke vet noe om bladmannsyret, så er det nok en svare til kar bladet der har fått seg anvist. Bladet presenterer ham slik: «Den nye redaktør er 41 år gammel. I de første etterkrigsår var han fastløn-

Antingen har propagandaen mot nationalsocialismen så fördummat massorna, att vilken lögn som helst kan kastas fram utan att folk reagerar. ELLER har lögnpropagandans källor sinat, så att det mest dumma får bli det bästa för dagen.

Framför mig ligger Bonniertidningen «Nya Folket i Bild» nummer 11 1963. En artikel presenteras med rubriken «Än lever de gamla nazisterna» och i den arti-

net offiser. Under krigen ledet han en illegal organisasjon og oppholdt seg den siste del av krigen i utlandet. Etterat han tok avskjed som offiser, forestod han den daglige ledelse av Studieselskapet Samfund og Næringsliv».

Vi føler oss betryggende overbevist om hans patriotisme når vi hører at den var så intens at han i likhet med konge og regjering stakk av fra landet. Men hva mener MORGENBLADET med at det var en illegal organisasjon han ledet? Er bladet kommet til sund nasjonal sans og samling langt om lenge? For hittil har jo ikke slike organisasjoner vært illegale i bladets øyne.

Men når DAGBLADET, som i sin tid kostet på seg en Sein snakker om Christensens manglende kvalifikasjoner, så vil vel de fleste koste på seg en aldri så liten glis.

keln kan bland annat läsas: «... Under kriget byggde han upp IG Farbens fabriksanläggning med hjälp av fångar ... Fabriksbygget utfördes av människor som tvingades svetsa utan skyddsglasögon, ...»

Varje normalt funtad människa vet ATT DET ÄR OMÖJLIGT svetsa utan skyddskärm!!! Svetslågan är skarpare än solens och blott en liten oförsiktig blixtn för oskyddad öga gör att man inte ser annat än en ljus fläck flera minuter efteråt. Har själv varit svetsare vid Kockums Mek. Verkstad, varvet Malmö åren 1957, 1958 och 1959 och vet vad jag talar om.

Vidare läses i artikeln:

«... Som styrelsemedlem i Riksbanken var han väl medveten om att Riksbanken i speciella fack förvarade de guld-tackor som framställts av guld-fyllningar i munnen på ihjäl-gasade judiska fångar...»

Här skal inte ordnas om vilken karathalt en guld-fyllning i munnen kan upp-bära, men en sak kan ett barn uträkna att NÅGRA GULD-TACKOR blir det inte av ens 6-milj. guldplomber!! Och som vi väl får tro räknar väl bonnierdrängen med 6-milj.-siffran av «gasade judar». Att alla dessa «ihjäl-gasade judar» skulle haft guld-klimpar i käften är omöjligt, då det ju var många barn «bland de gasade» och dessutom väl inte alla vuxna bar guld-klimpar i munnen.

Sanningen är verkligen på marsch. När sådana fantastiska lögnen som de här ur Nya FIB citerade komma i tryck, DÅ BEHÖVER VERKLIGEN INTE NÅGON TVIVLA PÅ SANNINGENS SEGER!!!

Göran Assar Oredsson

27

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

Falt i øst i kampen for Europa

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 v. Lademoen kirke - Voldsminde

Averter i «Folk og Land»

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

«Something rotten»

Det har vært skrevet og sagt meget, blant annet i dette blad, om general Ruges kjente uttalelse om at han av statshensyn må ta med seg i graven det han visste om hendelsene i forbindelse med 9. april 1940.

Bare en slik uttalelse fra en mann som stod i brennpunktet av hendelsene burde jo være nok til at selv den mest tungnemme merket at det luktet svidd.

Men, det lukter ikke bare svidd av patriothistorie-skrivningen omkring den norske såkalte krigføringen. Det stinker råttent lang vei, og det er en evig skam og skjensel at ikke bare våre berømmelige «historikere», men også alle de andre i presse og offentlig liv som vakt skulle være simpelthen blir sittende musestille i stanken, istedenfor å medvirke til at liket i den nasjonale skute blir fjernet.

En hederlig unntagelse er det: overlege Johan Scharffenberg, som trass i sin høye alder fremdeles ikke har gitt opp i sin kamp for sannhet og rett. Og vi får vel i den forbindelse også gi noen blomster til MORGENBLADET, som har gitt overlegen spalteplass for et nytt forsøk på å røke rottene ut av likkjelleren. Bladet kan vel også trenge en liten oppmuntring etter at det nå er forvist fra Høyres gode selskap.

Det er ikke første gang dr. Scharffenberg spør offentlig om hva det er regjeringen og andre maktavere skjuler. Det er heller ikke første gang han roper i løgnskogen uten å få svar.

Naturligvis vil landets regjering like lite svare oss som den svarer dr. Scharffenberg, men la oss i all fall være med på å trykke på den ømme bylden, den all den nasjonale stanken kommer fra.

Det Scharffenberg spør om er hvorfor den militære undersøkelseskommissjons rapport i motsetning til den siviles er blitt underslått, og det på en ytterst mystisk måte. Eller som han selv sier det:

«Regjeringen oppnevner for statens regning en kommisjon av sakkyndige, men da den etter årelangt arbeide fremlegger sin innstilling bestemmer «våre høyeste konstitusjonelle instanser» hemmeligholdelse av rapporten og dens arkiv (vitneforklaringene)».

Og han spør også:

«På hvilken måte ble beslutningen truffet? Hvis den var fattet i statsråd, ville den kommet til Stortingets protokollkomité og hemmeligholdelsen ville vært delvis gjennomhullet. Sannsynligvis ble beslutningen fattet utenfor statsråd og derved unndratt konstitusjonelt ansvar.»

Jo, det lukter sannelig ikke godt, og det er vel nå ikke lenger mulig selv for velbetalte professorer udi jus og historie å bortforklare at det åpenbart var «something rotten» i kongeriket Norge.

Hva det er som er så råttent og så avslørende for de patriotiske løgnfabrikantene antyder dr. Scharffenberg bare. Han slår dog generelt fast at

«Hemmeligholdelsen må gjelde alvorlige forhold som regjeringen vil skjule for almenheten — —»

Men han kommer i allfall inn på noe som en rekke ganger har vært drøftet i dette blad, nemlig den rolle kong Haakon spilte i det dystre spill omkring 9. april. Vi siterer fra Scharffenbergs artikkel:

«Ble kong Haakons innstilling i forsvarsspørsmålet drøftet av den militære kommisjon? Selvfølgelig hadde regjeringen det konstitusjonelle ansvar, men kongens mening hadde adskillig innflytelse, etter 9. april ble den dominerende.

Har VG inspirert «SS-banden?»

Vi har alltid vært av den oppfatning at VG har litt tungt for det, men vi synes likevel bladets redaksjon måtte ha kunnet klare å gjengi navnet på vår avis riktig når det har spendert så mye reklame på oss at det til og med gjengir tittelhodet på FOLK OG LAND. For selv VG må da vite at LAND OG FOLK er navnet på et dansk kommunistblad, mens vi etter bladets egen angivelse jo representerer «de gamle nazistene.»

Eller kanskje det er rystelsen over å oppdage at en av deres «egne» også er medlem av «SS-banden». Bladet legger riktignok av pure beskjedenheten skjul på det interessante faktum, som ropes av en annen avis, at «SS-bandlederene far» nok ikke var noen landssviker, men en riktig god nordmann med attest for nasjonal holdning. Han hadde bare arbeidet for den tyske Wehrmacht sammen med 200.000 andre godkjente «gode» og var følgelig ikke blitt straffeforfulgt.

Så banden har kanskje nå alt kommer til alt ikke lest FOLK OG LAND og hentet inspirasjon til kjeltringstreker derfra, men tvertimot VERDENS GANG?

Efter det engelske memorandum 6. januar 1940 oppfordret Koht kongen til å henvende seg til sin nære slektning den engelske konge».

Efter å ha omtalt hvor fortvilet generalstabens sjef oberst Hatledal var over den politikk som ble ført og den manglende mobilisering, sier Scharffenberg så like ut:

«Kongen kjente, men var ikke enig i generalstabsjefens synsmåter. Har kommisjonen omtalt dette i sin rapport?»

Selv om de hemmeligheter Scharffenberg etterlyser fortsatt vil bli vel bevart av de ansvarlige og at aksjonen således heller ikke denne gang fører til at folket får vite hvor ilde det har vært styrt, så håper vi iallfall at disse åpne spørsmål fra et så innflytelsesrikt hold som overlege Scharffenberg vil føre til at det inntil videre — f. eks. til Scharffenberg og folket får fyldestgjørende svar — vises noen moderasjon med reisning av planlagte nye statutter over en person omgitt av slike dystre hemmeligheter.

MALERARBEIDE OG RENGJØRING

UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

O. K.:

«Mot Sult»-kampanjen

I president Kennedys land finnes det et kjempemessig overskuddslager av korn. Dette lager har en stor politisk betydning. Ingen president har våget å stoppe overproduksjon på korn i Amerika, — for da ville han antagelig ikke lenge være president. Men presidenten kan heller ikke brenne kornet. Da ville det reise seg et ramaskrik.

Hva kan han da gjøre? Han kan gi bort kornet til verdens farvede befolkning. Det viser seg at kornproduksjonen så å si er rasemessig bestemt. Det er bare de hvite, som kan produsere korn. De farvede hverken vil eller kan. Og det er et åpent spørsmål om de kan lære også. Altså Amerikas hvite farmere kan produsere nok til en meget stor del av verdens farvede befolkning. Men de må jo ha penger for det, selv om de farvede får kornet gratis. Og disse penger samler man inn over

Kunstens Heimevern

Det viser seg at vi fortsatt har en rekke genier i dette land, som nidkjært vokter inngangen til kunstens tempel, det reneste kunstens heimevern. Formannen i denne drabelige forsamling som kalles seg Kunstnerforeningen er Einar Sissener og han og hans styre fant seg på kunstens og fedrelandets vegne nylig kallet til nok en gang å nekte Knut Hamsun og Christian Sinding oppført på foreningens ærestavle, slik den tidligere formann Fredrik Parelius for femte gang foreslo. Generalforsamlingen fulgte styret, som viselig fortjener å få sine navn nedtegnet i den heimlige kunsts annaler: Foruten altså skuespilleren Einar Sissener, billedhugger Ottar Espeland, sangeren Bjarne Buntz, forfatteren Ole Barman og arkitekt Hans E. Fürst. Lutter stortrær i kunstens skog alle tilhobe. La oss også ta med varmennene: skuespiller Alfred Sol-aas, maleren Ferdinand Lunde, pianisten Øystein Bjørnsgaard, forfatteren Victor Borg og arkitekt Ola Petter Hjorth.

Så nå kan Hamsun og Sinding ha det så godt!

hele verden under parolen «Mot sult».

Også i Norge har vi en slik propaganda for å samle inn penger til amerikanske korndyrkere. Og skulle innsamlingen gi for få penger, så har vi nettopp fått innført en ny skatt, farmerskatt, som skal gå til mat for de farvede.

Riktignok er denne skatten lav, men omsetningsskatten var bare 1% da den ble satt i verk. I dag er den 10%. Det er ingen ting i veien for at farmerskatten også kan bli 10% om noen år. Innsamling av penger i kampen mot sult, pluss den nye skatten løser problemet for Kennedy. Han blir kvitt overskuddslagrene og farmerne får sine penger.

Men hvordan går det med de farvede? I en «Mot sult»-konferanse her i Oslo, sa forskningsleder Just Faaland, at for «60 år siden hadde India ca. 200 millioner mennesker».

Ved århundreskiftet vil det antagelig ha 1000 millioner». En lignende fart har befolkningsøkningen i de andre farvede land.

Samtidig med dette, blir de hvite farmere i Afrika f. eks. systematisk kastet ut og korn fra Amerika blir innført istedet. Etter hvert som «frigjøringsbevegelsen» i Afrika skrider frem, så stiger den farvede folkemengde kossalt og den hvite farmer og kornproduksjonen forsvinner. Snart vil hele den farvede folkemengde bli oppfodt på korn fra de amerikanske overskuddslagere. Og pengene tigges og skattes inn hos de hvite europeere.

Det finnes enkelte farvede personer som forstår at dette ender galt. Men forsøksleder Faaland karakteriserer disse folk som «sterke krefter som faktisk motarbeider utviklingen». «Overtroen skaper hos mange folkeslag en autoritær livsholdning. Mange ser en fare faktisk i hvert initiativ tatt av andre» (Altså i dette tilfelle Faaland). «I dag må jordbruket i disse land (de farvede) se på at mange utdannede folk foretrekker å sette sin viden inn i den industrielle reisning og administrasjonen, fordi det «kaster mer av seg».

Faaland sier altså selv at de farvede skyr jordbruket. Men å bygge opp en hel farvet verden som skal leve på amerikansk jordbruk, det er en så farlig politikk at jeg ikke kan finne noe bedre uttrykk for det enn det som forfatteren Alf Larsen engang skrev i bladet «Farmand».

Det er «barmhjertighet i Djevelens regi».

O. K.

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

C. Så kom 9. april

Da kaptein Langlo var gått sammen med kaptein Bjørnson for å vise ham til rette på Framnes-ryggen, var kaptein Dalsvee fungerende kompanisjef for kp. 2 og han fikk følgende ordre: «Kompanireserven settes inn.»

Kaptein Dalsvee er en rask og handlekraftig offiser. Han begav seg straks til «Folkets hus» og alarmerte reserven. Dessuten ringte han opp til sykehuset og bad dette holde seg klar til å ta imot mulige sårede.

Så sendte han avgårde kompaniets 2 biler, hver med 15-25 mann. I den ene bilen hadde Bergli kommandoen. Han kjørte til Fagernes.

I den andre bilen tok kaptein Dalsvee selv kommandoen. Den kjørte ned til posteringen ved «Speiderheimen», — hvor sersjant Sand hadde kommandoen. Posteringen ble forsterket med ca. 10 mann og flere maskingeværer hvorpå kaptein Dalsvee ga posteringssjefen ordre til å la posteringen gå i stilling med front mot kaia. Kapteinen påså at dette ble gjort.

Med resten av kompanireserven, ca. 15-20 mann, kjørte så kaptein Dalsvee til Framnes, og gikk i den forberedte stilling på Framnesryggen, men så langt ut mot Framnesodden, at han ikke kolliderte med infanteristyrken under kaptein Bjørnson.

Imidlertid mente kaptein Dalsvee etter en tids forløp at det ville være bedre å ligge lengre nede, så han rykket ned bakken og formerte sin styrke ganske nær sjøen.

Han hadde såvidt fått gjort dette, da «EIDSVOLL», som lå like utenfor ble torpedert. Jern og stålsplinter haglet rundt kapteinen og hans folk, men heldigvis ble ingen truffet.

Ved en beklagelig forglemmelse ble varsel ikke gitt til Landvernspionerkompaniet, (pionerutdannet. Dårlig kampavdeling) Forpleiningskompaniet. Den 7,5 cm. kanon.

Det var meget påklagelig at jeg ikke husket på disse avdelinger, og at heller ikke min stab husket på at også disse avdelinger skulle varsles.

Når spørsmålet kommer inn på bataljonens opptreden, da tyskerne vist seg, vil jeg gjøre oppmerksom på at bataljonen hadde vært inne på nøytralitetsvakt i nesten 3 måneder. Alt personell visste altså at de var inne for å hinder en fremmed makt å gå i land på norsk jord.

Blokkhusbesetningen hadde klar instruks og skarpe ordrer om hvorledes de skulle forholde seg, hvis en fiende forsøkte å komme i land. Det samme gjaldt for

betjeningsmannskapene ved kanonen.

I blokkhuset hang divisjonens instruks av 3. oktober 1939, og i denne instruks stod det at blokkhusene skulle forsvares hårdnakket og ikke rommes uten på høyere ordre.

For en virkelig krigsuttannet bataljon i en hær som var innpodet med krigens mentalitet, ville derfor situasjonen vært klar, men Feltbataljon I av Infanteriregiment nr. 13 var ingen krigsuttannet bataljon, og den hadde ikke anelse om krigens mentalitet. Hvor skulle den få det fra?

Personellet var fra naturens hånd førsteklasses soldaterstoff, men det tilhørte en nasjon som ikke hadde hatt krig siden 1814, og som siden den tid hadde gjort sitt beste for å rense ut all soldaterånd fra sin hær.

Soldaterånd, — det var jo det samme som brutalitet, mord, sadisme. — Så vekk med alt det derre.

Våre våpenøvelser artet seg derfor nærmest som koselige sommerferier, for en del av landets ungdom, og under disse stevnene måtte der vises humanitet. Var en sjef ivrig og drev sin avdeling så den svettet, risikerte han å komme i avisen, under overskriften som «menneskeplageri på moen».

Og stortingsmann Pedersen ble i pressen av «Foraraget Fedrelandsvenn» oppfordret til å stå opp i tinget og få slutt på mishandlingene.

Det tar tid å erverve seg krigens mentalitet. Det er ikke gjort bare med å legge fra seg den sivile dressen og bytte på seg uniformen. Det kreves en gjennomgripende forandring i tanker og følelser.

Jeg husker hva min venn, oberst Ole Getz fortalte:

Han kommanderte de norske tropper under felttoget i Inn-Trøndelag og Namdal 1940, og før han hadde fått tid til å omstille seg fra fred til krig, kom det et tysk fly og forsøkte å skyte hull i ham.

Jeg og adjutanten min løp rundt det ene hushjørnet etter det andre — og flyet kom etter. Det falt oss ikke inn å være redde. Vi var bare sinte, og syntes nærmest det var komisk at voksne folk skulle holde på på denne måten.

Min venn visste ikke hva krig var. Men senere lærte han det. Og en tysk divi-

gjøring, mens eksporten pågikk. Har dette spilt noen rolle for Tysklands beslutning om besettelse av Norge? Så melder det seg spørsmålet om tungtvannseksporten var meddelt Direktoratet for eksport- og importregulering under Handelsdepartementet for licens? Vi siterer fra Hydros bok, uthevelsene er gjort av oss:

« — Men vi bør samtidig være oppmerksom på at det i 10 år hadde eksistert et nært samarbeid mellom de tyske og britiske kvelstoffprodusenter og Norsk Hydro, — den såkalte DEN-gruppen som det er gjort rede for tidligere og mer utførlig i et senere kapittel om omsetningen — og at det omkring denne kjerne var bygd ut et internasjonalt kvelstoffkartell. Her var altså i høy grad et samarbeid over grensene uansett politiske motsetningsforhold. Norsk Hydro spilte en sentral rolle i dette samarbeid, noe som også bygde på Norges formodede nøytrale stilling i tilfelle av en ny krig. Hydro var således betrodd rollen å administrere kartellets avvikling, hvis en krig skulle bryte ut mellom de større kontraherende parter.

I 1914 kunne Norsk Hydro uten anføktelese la hensynet til sine nære forbindelser med den ene krigførende part, nemlig Frankrike, få innflytelse på sine forretningsmessige disposisjoner og samtidig være på bølgelengde med den fremherskende opinion i landet, og det slapp å komme i konflikt med handelspolitiske eller andre nasjonale interesser.

Man kunne på forhånd ikke uten videre gå ut fra at selskapets ledelse ville ha sin handlingsfri-

Fort. side 6

Fort. side 6

Fort. side 6

sjonssjef, en ekte preusser, en representant for det folk som ifølge fransk oppfatning er «ruget ut av en kanonkule» skrev under første verdenskrig:

«Jeg hadde deltatt i felttoget i 3 uker uten å forstå hva krig egentlig er for noe. Det skjønte jeg først da jeg en dag ble båret såret gjennom en skog som lå under fiendt-

Fort. side 6

Tyske soldater landsettes ved Narvik

HANS EGEDE NISSEN:

Rettsmordet

Eiendommelig nok glemmer han justismordet på sine forbenværende kamerater og meningsfeller

Den franske jøde Alfred Dreyfus ble i 1894 dømt til livsvarig forvisning til Djeveløya ved Cayennekysten for angivelig å ha drevet spionasje for en fremmed makt. I 1899 ble saken tatt opp igjen, ikke minst takket være den helstøpte oberst Picquart, og da ble Dreyfus dømt til 10 års festsingsarrest. Men det ble ikke ro om dette «retts»oppgjør, like lite som det blir ro omkring lignende misbruk av rettspleien, hvor makt gjøres til rett. I 1906 ble så Alfred Dreyfus endelig blankt frifunnet og ble gjeninnsatt i sin stilling i hæren med majors rang. Dertil ble han ridder av Æreslegionen. Det er ikke tvil om at bak dette justismord var det engasjert en god del jødehat, kalt antisemisme, hvilket begrep er misvisende, da jødene er de største antisemitter i sitt fiendtlige forhold til araberne, som er vaskeekte semitter i motsetning til jødene. Disse er i stor utstrekning khazarer, som ifølge samtlige konversasjonsleksika er av turansk ætt i slekt med tyrkerne.

Det er derfor intet å si på at de franske jøder og fremstående israelitter verden over satte igang en rent global kampanje i aviser og tidsskrifter for å få kassert dommen over Dreyfus og skaffe ham oppreisning. Her satte de mektige fransk-jødiske finansinteresser sin beste penn, forfatteren Emile Zola

igang. Og med sitt verk «J'accuse» — jeg anklager — som kostet autor ett års fengsel, greiet han å få vendt opinionen og tvang Frankrike til å vise en demokratisk profil, som iallfall i Dreyfussaken godtgjorde at nødt og tvungent kan en rettsstat etableres, når skurken ingen annen utvei ser, for å sitere en avdød norsk politiker. Det tør vel antas at sannheten tilslutt seiret etter å ha snublet på tingsstedet adskillige ganger, som det heter i jødernes hellige bok. Dreyfussaken er blitt det klassiske eksempel på det som i den juridiske terminologi kalles justismord.

Vår forhenværende meningsfelle og ekspert i for-

Forts. side 8

Høyesterettsadvokat J. B. Hjort — den nye Zola?

Arminius:

Opplysningen stiger tydeligvis

PRESSERØSTER AV IDAG BEKREFTER FOLK OG LANDS OPPLYSNINGER AV IGÅR

Vi har liggende foran oss etpar avisutklipp som en av våre lesere har sendt oss. Det ene forteller i en stor trespartet artikkel om «Moderne folkeforførere i storpolitikens tjeneste». Artikkelen er skrevet av Frank Bjerkholt og er pussig nok ikke hentet fra noe nasjonalt blad, men fra det MORGENBLADET som så trofast har deltatt i nettopp denne folkeforførelsen, og som fortsatt gjør det både når det gjelder «rettsoppgjøret», det angliserte Fellesmarkedet og en rekke av de andre ting en har forført folket med.

Det er ellers noe pussig ved dette MORGENBLADET. Det ser nesten ut som det er i strid med seg selv, som den venstre hånd ikke vet hva den høyre gjør. Innimellom lanseres det forbausende sunne og tildels nasjonale synspunkter, men så velter det seg neste dag, for ikke å si i neste spalte, igjen lystig i den internasjonale dynd som beskrives så utmerket i Frank Bjerkholts artikkel, som forøvrig gjerne kunne være hentet fra en av de siste fem årgangene av FOLK OG LAND.

Hvem disse moderne folkeforførerne er, som finnes i alle land og ikke bare i USA, sier MORGENBLADETS Bjerkholt intet om, men en kan jo trekke sine slutninger. «Hvordan foregår slik forførelse?» spør han. Vi kunne for eksempel svare: ved hjelp av all verdens MORGENBLADER med kolleger på venstre fløy. Det verste av det hele er jo ellers at dette blad som nå forteller sine lesere hvor ille det er handlet på de «moderne folkeforføreres» bud, tydeligvis selv må ha deltatt i forførelse mot bedre vitende. For en kan vel ikke godt anta at dette blad har undlatt å lese det eneste blad i dette land som har fortalt og forteller sannheten om disse ting: FOLK OG LAND.

MORGENBLADETS artikkel omhandler i første rekke den skandaløse politikk som USA har ført i Kina, et emne som ikke vil være ukjent for dette blads lesere siden vi har behandlet det om og om igjen og påvist hvor katastrofalt det er å lenke sin skjebne til en slik politikk. Vi har pekt på det ansvar det amerikanske utenriksdepartement og den i Norge meget oppskrytne general Marshall har for elendigheten. Men har MORGENBLADET sagt fra før nå da ulykken er der og ikke kan rettes på? Har ikke

De kommet efter

MORGENBLADET vært en av de store jubelropere både for fjollete amerikanske presidenter og for den general Marshall som lot det dryppe dollars også over Norge, som et slør over forræderiet de dollarstyrte partipolitikere har begått og begår hver dag mot det de har den frekthet å kalle «den frie verden».

Noen små sitater fra MORGENBLADETS artikkel fra januar 1963 vil tydeliggjøre for våre lesere hva MORGENBLADETS tidligere årganger har stått for og hvor det kan begynne å lete etter de «moderne folkeforførere»:

«Bak den norske anerkjennelse av Kommunist-China og vår stemmegivning i FN hvor vi går inn for å erstatte det frie Formosa med folkekommunenes Peking, ligger en lang prosess som i sin tid vil bli nedtegnet som en av de mest formidable eksempler på hvordan det lar seg gjøre å føre folkeopinionen i mange land bak lyset. Spesielt USA og de skandinaviske land — — —»

«Disse spørsmål kan ikke fyldestgjørende besvares uten at man kikker litt i det storstilte undergravningsarbeide som

resulterte i en ny amerikansk China-politikk like etter den siste verdenskrig. (Og som tok sin begynnelse før verdenskrigen og som forårsaket denne. Vår bemerkning). Det er etterhvert blitt alminnelig kjent at vesten ble tatt ved nesen i Jalta og Potsdam. Det ble vesten også i høy grad når det gjaldt China. (Og av de samme folkene. Vår bemerkning)

Så får vi høre om den eller de mystiske ukjente folkeforførere, som ikke navngis i MORGENBLADETS artikkel — det gjelder jo å være forsiktig:

«Det ble satt igang en omfattende kampanje for å få den amerikanske opinion til å tro at de kinesiske kommunister ikke var annet enn nasjonale jordbruksreformatorer som ikke representerte noen internasjonal trusel.» (Av hvem? Hvem er det som stort sett dirigerer den amerikanske presse, fjernsyn, kringkasting, film m. v.?)

Vi får oppgitt ett eneste navn på en av de små forrædere, et av folkeforførernes kjøpte verktøy, Owen Lattimore, lederen av «Institute of Pacific Relations». Han ble sendt til østen som

Forts. side 6

Dette burde vært et bilde fra tiltaleboksen i Nürnberg, men viser «de tre store» i Jalta

Opplysningen stiger —

(Forts. fra side 5)

amerikansk politisk rådgiver for den Chiang Kai-shek, som det skulle forråde så gement og tåpelig, og Bjerkholt slår fast at

«det var Roosevelt som her søgget for en parallell til Alger-Hiss-skandalen under drøftelsene om Europa.»

Så dukker de navnløse opp igjen, disse som MORGENBLADET ikke tør navngi og som det øyensynlig selv har latt seg dirigere av til denne dag:

«Imens ble Amerika over-svømmet(!) med litteratur som søkte å forklare at de kinesiske kommunister var ufarlige. De var radikale agrarer som ikke var opptatt av annet enn demokrati, fred og rettferdighet.»

Altså en slags kinesiske Leirfaller.

«Angrepene på Chiang derimot øket i villskap og usakelighet. Aviser som New York Times (som hyppig siteres med stor underdanighet i norsk presse, deriblant i MORGENBLADET) var en god hjelp for denne linje.»

Og så er MORGENBLADET naivt og ærlig forbausset over at en kan lure folk gang på gang, i sak etter sak, for det skriver:

«Utrolig nok lykkedes det senere å gjenta denne taktikk da Castro begynte sin løpebane på Cuba.»

«Også denne siste avtale om Laos må sies å være en variant av den samme politikken.»

Om den berømmelige Marshall-hjelpen til Kina fortelles det at Marshall ble sendt til Kina i desember 1945.

«Generalen kom på et tidspunkt da Nasjonalistregjeringen hadde påbegynt en offensiv for å sikre seg kontrollen over Manchuria og Nord-China. I løpet av de første måneder av 1946 ledet Chiang personlig kampene som førte til en serie bemerkelsesverdige nederlag for kommunistene. Han forberedte nye viktige fremstøt da general Marshall på vegne av USA insisterte på stans av krigshandlingene til fordel for en våpenstillstand.»

Da dette vel var ordnet «besluttet USA å stanse alle våpensendingene til China sommeren 1946.»

De ble først gjenopptatt igjen i 1948 da det naturligvis var for sent. Og så

«Efter at frihetsmulighetene på fastlandet raskt sluknet i foråret 1949 gikk Lattimore og hans infiltrerte folk i State Department igang med å arbeide for amerikansk økonomisk hjelp til Mao og få til anerkjennelse av det nye regime.»

Det var bare de smerte-

lige erfaringer i Korea som kom iveien.

«Dette er en vesentlig del av historien om hvordan Mao kunne legge 600 millioner i lenker og bygge opp en trusel mot menneskeheten, som alle nu bever for.»

Slik det så ofte har vært beskrevet i FOLK OG LAND gjennom mange år. Og slik som vi, slår MORGENBLADET fast at

«I realiteten var altså Marshall Maos utsending på den fatale misjon.»

Må vi få ønske velkommen etter i opplysning og forstand! Måtte disse MORGENBLADETS nyervervede egenskaper bare ikke innskrenke seg til dette ene område hvor folkeforførerne har vært påferde!

I den artikkel MORGENBLADET bringer nevnes naturligvis også Cuba og dets Castro, som oberst Sundlo nylig skrev om i FOLK OG LAND. Bladet slår som oss fast at det er USA og spesielt dets utenriksdepartement som også har ansvaret for utviklingen der og for den Castro som nylig holdt på å sette verden i brann og også trekke Norge med inn i elendigheten, fordi vi nå «trust in USA». Ellers er det nettopp forholdene på Cuba som behandles i det annet utklipp vi har fått oversendt. Det er hentet fra AGDERPOSTEN, som kanskje i enda mindre grad enn MORGENBLADET tidligere har vist antydning til politisk forstand. Artiklen forteller at det i USA som også styrer Norges skjebne ble Castro først «hyldet som Cubas edle Robin Hood», mens han nå blir «fordømt som bloddryppende tyrann.» Og ellers presenteres vi for de samme folk og de samme krefter som i MORGENBLADETS artikkel om Kina. I AGDERPOSTEN går man naturligvis enda forsiktigere i dørene enn i MORGENBLADET og snakker bare om «USA» istedenfor om «folkeforførerne» i USA (og annetsteds):

«Det er neppe populært(!) å si det, men det er dessverre et faktum at uten amerikansk støtte og sympati ville han aldri fått makten på Cuba. Det var de som lanserte ham og bygget ham opp som en motvekt mot tidligere sersjant (tydeligvis et uhyggelig skjellsord i nydemokratenes munn, av samme art som «maleren» Hitler). Batista som var blitt vel egenmektig(!) på slutten, og som ikke lenger tok hensyn til amerikanske interesser(!)»

Vi skal ikke kaste bort spalteplass på ytterligere gjengivelse av ting som FOLK OG LAND har meddelt sine lesere for år siden,

Narvik

(Forts. fra side 4)

lig bombardement. Da grenner, kvister og stålsplinter datt ned rundt meg, gikk det først opp for meg hva krig egentlig er for noe.»

Så ingen må komme og kritisere Feltbataljon I av I. R. 13 fordi den ikke hadde ervervet seg krigens mentalitet så tidlig som morgenen 9. april 1940, fordi det ville bare være å kaste stenk på en bataljon av gode soldater og bra folk.

Krigens mentalitet.

Det var nok andre enn trønderne som ikke var preget av den da tyskerne kom. Således kom en Narvik-gutt og fortalte meg følgende historie fra landvernspionerkompaniet hvor han tjenestegjorde:

«Da vi var blitt alarmert av all skytinga ned i havna, kom kaptein Gundersen og kommanderte oppstilling, og da var det noen av kara som skreik: «Ska vi stille opp? Vi må da for faen først få mat og kaffe.»

Krigens mentalitet, eller rettere sagt mangel på krigens mentalitet, satte sitt preg på avdelingen morgenen 9. april.

Jeg kan like godt med en gang nevne hva som hendte i havna da tyskerne kom inn der i snøfokket den 9. april, før det var blitt lyst.

Løytnant Bergli var — som tidligere nevnt — sendt til Fagernes hvor løytnant Skjefte var sjef i blokkhuset. Løytnant Bergli, eldste offiser og ansvarshavende, forklarte i retten:

Kaptein Dalsvee hadde alarmert ham om morgenen ved 4-tiden og sendt ham i bil til Fagernes med 15-20 mann og en kasse ammunisjon.

En stund etter at han var kommet til Fagernes, så han fremmede krigsskip på havna og hørte noen forferdelige smell. De fremmede krigsskip satte ut båter som rodde mot Fagernes.

Løytnanten erklarte at han ikke behøvde noen ordre om å skyte. Enhver norsk befalingsmann visste hvordan han hadde å forholde seg i en slik situasjon. Der skal skytes når man forstår det er fienden som kommer. Og dette forstod han. Når han ikke kommanderte skyting var det fordi snødrevet var for tett.

allerede før Batista ble styrtet med amerikansk hjelp og Castro innsatt. En vil jo fremdeles ha i frisk erindring hvorledes det holdt på å bli regjeringsskifte i Norge, fordi Arbeiderpartiregjeringen ikke i tide var blitt klar over klimaskiftet i USA og solgte våpen til den formodede venn av USA, Batista på

(Forts. fra s. 4)

het like ubeskåret i tilfelle av en ny krig, selv om det ikke var noen grunn til å tvile på ledelsens følelsemessige innstilling. Både i Frankrike og Storbritannia vurderte man forholdet med det resultat at myndighetene der rettet en diskresjonær forespørsel til Norsk Hydros ledelse. Generaldirektør (Axel) Aubert ble under et opphold i Frankrike sommeren 1939 spurt om hvordan Norsk Hydro ville stille seg i tilfelle av at Tyskland gikk til krig mot Frankrike. (Det var Frankrike som erklærte Tyskland krig. Bemerkning av A. L.). Han svarte uten forbehold at så langt det stod i hans makt ville Hydro levere alt det kunne til Frankrike. Kort etter ble generaldirektør Auberts nestkommanderende, høyesterettsadvokat Bjarne Eriksen gjennom en britisk venn bedt om å komme over til London. Da det var en gammel forretningsforbindelse og god personlig venn av ham, etterkom han straks anmodningen. Det viste seg at vedkommende opptrådte på vegne av den britiske regjering og at han ville vite hvordan Hydro ville stille seg under en eventuell krig. Advokat Eriksen svarte ham at det ville overraske ham om det kunne være noen tvil med hensyn til generaldirektør Auberts innstilling. Han nærte ikke noen tvil, og for sitt vedkommende kunne han berolige spørgeren. Denne be-

fallrepet. Herfor ble regjeringen voldsomt angrepet av alle de borgerlige aviser i dette land, som fant det skamløst å være med på å holde den gode demokrat Fidel Castro og hans skjeggete menn borte fra makten og fra blodbadet på de politiske motstandere.

Imidlertid vil vi gjerne slå fast at det forekommer oss at det må være bedre for den norske presse i sin alminnelighet og de to nyomvendtesannhetsapostlerisærdeleshet, å være føre vår enn nå etterpå så snar til å fordømme den politikk de selv har velsignet og som de fortsatt velsigner på andre områder

For at iallfall MORGENBLADET ser sammenhengen tror vi. Vi tror at det i dette blads redaksjon finnes folk som er klar over at det ikke bare er når det gjelder Kina, Cuba og amerikansk politikk i sin alminnelighet at det er farlige og mektige «moderne folkeforførerne» på ferde, men at de driver sitt spill også når det gjelder forhold og hendelser i Norge.

For eksempel når det gjelder «rettsoppgjøret» og den ensrettede propaganda omkring dette.

Og hvor står MORGENBLADET i den sak. Tjener det sannheten og rettferdigheten, eller går bladet det de kaller de «moderne folkeforførerers ærend?»

NORSK

merket at man i London var fullt på det rene med såvel hr. Auberts som hr. Eriksens personlige innstilling, men at man var redd for at den tyske innflytelse i Norsk Hydro var så sterk at den administrative ledelse ikke ville være sine egne herrer når det ble spørsmål om leveranser under en krig mellom Tyskland og Frankrike-England. Advokat Eriksen svarte beroligende også på dette og gjorde oppmerksom på at det bare var ett tysk medlem av styret, og at den direkte tyske del av aksjekapitalen bare utgjorde 12½ %. Han fikk forøvrig inntrykk av at britene allerede var orientert om det svar generaldirektør Aubert hadde gitt i Paris.

MEN TUNGT VANN?

«Norsk Hydro satte i 1934 igang det første anlegg i verden for fremstilling av tungt vann i teknisk målestokk. Til tross for det nære samarbeid mellom Norsk Hydro og I. G. Farbenindustri hadde ikke dette interessert tyskerne i noen særlig grad, deres interesse var heller mindre enn den man kunne merke fra andre land.

Da den storpolitiske situasjon i Europa ble tilspisset var kjernefysikernes oppmerksomhet henledet på det tunge vann, og nå i Tyskland som i Frankrike og Storbritannia. Tyskerne var først ute. De gjorde etter krigsutbruddet flere henvendelser til Norsk Hydro. Produksjonen var kommet opp i 10 kg. pr. måned, tyskerne ville ha 100 kg. måneden! Det betydde at produksjonen måtte forseres, men Hydros ledelse ville vite hva tyskerne ville med stoffet. Det ville de selvsagt ikke ut med, og Norsk Hydro ga i februar 1940 beskjed om at det dessverre ikke var mulig å etterkomme tyskernes ønske.

Kort etter sendte imidlertid den franske regjering gjennom rustningsminister M. Raoul Dautry en offiser fra sprengstoffavdelingen til Oslo med det oppdrag å spørre Norsk Hydros ledelse om den var villig til å overlate til Frankrike hele sin beholdning av høykonsentrert tungt vann, som da besto av 185 kg. av konsentrasjon 99,60 — 99,90. Vedkommende offiser var M. Jaques Allier som etter krigens slutt ble formann i Norsk Hydros representantskap og senere medlem av styret og forøvrig tok avgjørende del i forhandlingene om de franske aksjonærinteressene som førte til avtalen mellom Frankrike og Norge.

Generaldirektør Aubert stilte straks hele kvantumet gratis til rådighet for den franske regjering og ga Frankrike prioritet på Hydros produksjon i de nærmeste år.

I en rapport som M. Allier skrev til rustningsminister M. Raoul Dautry om konferansen med generaldirektør Aubert, sier M. Allier at han henvendte seg til generaldirektøren som en venn av Frankrike, og at generaldirektørens svar var nettopp i denne

HYDRO

ånd. Dr. Aubert sluttet konferansen med disse ord:

«Hils statsminister Daladier fra meg og si at mitt selskap ikke vil ha en centime for det produkt som De skal bringe med Dem, for Frankrikes seier».

Transporten av de 185 kg. foregikk i største hemmelighet fra Rjukan til den franske ambassade i Oslo og videre med fly. En fryktet for tyske spioner, og på Fornebo arrangerte man det slik at det så ut som beholderne med tungt vann ble sendt med flyet til Amsterdam, mens de i virkeligheten ble ført utsett over på et fly som skulle til Edinburgh. Fra Skotland ble de verdifulle kollider sendt til Paris. Da tyskerne angrep Frankrike sommeren 1940, ble tungtvannsbeholdningen etter rustningsministeriets ordre bragt til England av forskerne L. Kowarski og von Halban, som sammen med Joliot-Curie 3. mai 1940 hadde tatt patent på en uranraftmaskin eller atommile for fremstilling av energi og kunstige radioaktive stoffer ved bruk av tungt vann fra Norsk Hydro som moderator. I England fikk det tunge vann fra Norsk Hydro stor betydning for de atomkjerneforsøk som pågikk ved universitetet i Cambridge under krigen.

DOMMEN OVER SOE'S UGJERNING PÅ TINNSJØEN:

Lasten på den sprengte Hydrofergen uten krigsverdi, den besto av lut med litt fortynnet tungt vann!

Hydroboken fortsetter: Imidlertid var bombingene av Vemork (16. 11. 1943) et så overbevisende og hårdtslående argument at de tyske myndigheter (Reichskommissariat) 13. desember 1943 ga beskjed til Hydro om at fremstillingen av tungt vann skulle stoppes helt. Men de fattet den ulykksalige plan at

en del av luten fra elektrolyserørene, som inneholdt litt fortynnet tungt vann

skulle sendes til Tyskland for å oppkonsentreres der. Meldingen om dette ble straks sendt over hemmelig radio fra Rjukan (Swallow) til London, og de engelske og norske myndigheter godkjente et forslag fra de norske kontakter om å senke fergen som skulle transportere luten over Tinnsjøen. (Luten ble aldri brukt — naturligvis — og ble funnet urørt etter den tyske kapitulasjon. Bemerkning av A. L.)

Sprengningen skjedde 21. februar 1944. 18 mennesker gikk ned med fergen. 12 norske passagerer, 2 av mannskapet og 4 tyske soldater. (Her slutter våre utdrag av Hydros bok).

Den mest rammende karakteristikk gir forslagstilleren til aksjonen og sjefsabotøren Knut Haukelid selv i nedenstående bemerkninger i sin bok «Det demrer en dag»:

«Våre kontakter på Rjukan var fortvilt over de ulykker som

en ny sabotasje måtte føre til».

Side 193: «Den første tanken som slo Einar (Skinnarland) og meg var at dette kom til å koste både menneskeliv og represalier. Ingeniørene framhevet også det samme».

— Hans telegram til Wilson: «Våre kontakter Rjukan mener at tysk metode er underlegen overfor norsk stop de tviler om at resultatet av operasjonen er verd represalier».

FEST I DEN RØDE SAL. DIREKTØR ILGNER'S TAPTE DOKUMENTMAPPE. GENERALDIREKTØR BJARNE ERIKSENS EHRENSCHUTZ.

I 1943 kom en av topplederne i det tyske konsern I. G. Farbenindustrie — hans navn er direktør Max Ilgner til Oslo for viktige forhandlinger. Han var samtidig rådgiver for den tyske riksstyre for viktige saker innen næringslivet. I den anledning ga Det tyske handelskammer i Norge en middag i Den røde sal på Grand til ære for denne prominente gjest. — For å gi representanter for norsk næringsliv anledning til å møte ham, ble det invitert ca 20 fremstående representanter for norsk næringsliv. Samtlige høyt ansette gode nordmenn, som for eksempel sjefdirektør N. Rygg i Norges Bank, presidenten i Norges Røde Kors Heyerdahl og generaldirektør i Norsk Hydro, h.r. advokat Bjarne Eriksen. Fra politisk hold møtte noen ministre, bl. a. Eivind Blehr. Dessuten kom tilstede noen ledende representanter for Reichskommissariat.

Under den splendide middag ble det holdt taler om det økonomiske samarbeid, om «Grosswirtschaft», alt i den største fordragelighet, båret oppe av den ånd at dette var til gunst for begge land!

Henimot slutten av midt dagen brøt direktør Max Ilgner og generaldirektør Eriksen opp fra bordet, idet de ba seg undskyldt formidelt viktige forhandlinger, som foregikk på et værelse høyere opp i Grand. Herrene kom først tilstede igjen senere etterat Franrikes edle konjakk var blitt ydet all rettferdighet i selskapet.

Max Ilgner skulle reise med nattoget til Stockholm samme kveld og ble fulgt på toget av generaldirektør Eriksen og I. G. Farbens øverste tillitsmann i Norge, presidenten i Det tyske Handelskammer, direktør Arnold Pilling.

Herr Ilgners bagasje ble bragt inn i hans sovekupe og herrene stod i korridoren på toget og samtalte før avgangen. Etterat toget hadde

(Forts. fra s. 2)

vekk fra områdene Weitensfeld og Griffen. Engelskmennene spredte det rykte at transporten gikk til en samleleir og der ville løslatelsespapirer bli utferdiget.

Bare få kunne flykte —

Men tvilen på engelsmennenes ærlighet gav seg ikke. Flere som tilhørte det tyske rammepersonale, deriblant oberst von Schultz, hadde kommet seg undav nordvestover fordi de på forhånd mistrode engelskmennene. Ryktene om utlevering av kosakkkorpset til Sovjetsamveldet ville ikke forstumme.

Det var lykkedes oberstløytnant Prinz zu Salm-Horstmar sammen med hele det tyske rammepersonale fra 6. (Terek-) kosakkregiment å flykte til et tyske kavalerikorps som ble holdt i engelsk leir ved Mauterndorf. De ble straks tatt imot og kameratlig dekket. Som angivelig tilhørende det tyske kavalerikorps var de reddet fra utlevering.

Dog, størsteparten av tyskerne klamret seg til håpets halmstrå og trodde de skulle bli løslatt. De u-sedvanlige sikkerhetsforanstaltninger tilintetgjorde snart dette håp. Omtrent ved hver 200 meter av veien som kolonnen måtte passere stod det engelske panserspeidervogner eller sikringsposter. Tross skarp bevoktning under transporten lykkedes det å flykte for noen få, deriblant oberstløytnant dr. Lehmann og major Himmighoffen.

Lastebilene rullet over Neumärker Sattel, henholdsvis over

forlatt stasjonen oppdaget direktør Ilgner til sin store bestyrtelse at en dokumentmappe som han hadde medbragt i hånden og lagt inn i kupeen ett øyeblikk under avskjedsscenen — var forsvunnet. Det ble fra en stasjon ring til Det tyske sikkerhetspoliti, som satte i gang en svær etterforskningsaksjon som var forgjeves. Man kom til at her hadde enten «hjemmefronten» eller Secret Service vært på ferde. Mappen inneholdt et viktig materiale, blant annet om de nettopp avsluttede forhandlinger med Norsk Hydros generaldirektør Eriksen

Noe senere ble generaldirektør Eriksen visstnok under skinn av arrestasjon overført til Tyskland. I innviede kretser i Oslo ble hans opphold der betegnet som «Ehrenschutz». Det overgikk — såvidt vites — herr Eriksen intet ondt i denne anledning. Han kom hjem som nasjonalt kjemisk ren industrileder av stort samfundsgavnlige format, verdig de største æresbevisninger. Hans forhandlingspartner direktør Ilgner derimot fikk av seierherrene, i Nürnberg, 18 års tukthus som «krigsforbryter».

Salvo errore et omissione.

ALEXANDER LANGE

Kosakkene ble utlevert - -

Wolfsberg — avgrening Obdacher Sattel til Murtal. Straks bak murebroen ved Judenburg ventet rødearmistene. Uten særlige formaliteter ble transporten kjørt inn på et stort fabrikkområde og der overgitt til Sovjet. Tyskerne var som lamslåtte. De klarte ennå ikke å fatte det uhyrlige i det som skjedde.

Mens det tyske rammepersonale fra kosakkavalerikorpset således ble overlevert til Sovjet 28. mai om formiddagen, hadde engelskmennene ført kosakkoffiserene baklyset og beordret dem til å komme til en konferanse på Neumärker Sattel. Der ble de vergeløse med våpenmakt lastet på biler og om eftermiddagen 28. mai overgitt til Sovjet i Judenburg. I mellomtiden var general von Pannwitz med sin ordonansoffiser, premierløytnant Krauss og sin oppasser, stabsgefreiter Berger blitt bragt dit i en bil.

Om aftnen denne 28. mai befant det seg rundt regnet 750 tyskere og omkring 2.000 kosakkoffiserer på fabrikkområdet i Judenburg, hvis bevoktning var overtatt av et NKWD-grenseregiment oppstillet av det sovjetiske innenriksministerium.

I løpet av neste morgen fulgte borttransporten av fangene i kuvogner til Graz. Der ble de utleverte presset sammen i fengslet.

En britisk felle.

Samtidig ble general von Pannwitz med sine ledsagere bragt i bil til Gratz til det samme fengslet.

Fra sellevinduet i Graz i Paulustorgasse så oberstløytnant von Klein general von Pannwitz sammen med de russiske generaler Krasnow, Skuro og Domanow, oberstløytnant Borrisow, premierløytnant Krauss og noen andre i gården på politifengslet i Graz. Det var siste gang general von Pannwitz ble sett.

29. mai gav engelskmennene kosakkene og deres underførere i kavalerikorpset ordre til å gjøre seg klar til forflytning. De britiske offiserer lot det skinne gjennom at det gikk til Italia. Der befant offiserene seg allerede.

Påny trodde massen på dette og gledet seg over å komme vekk fra Kärnten. Bare få våget å flykte. De ble i ukevis jaget av engelskmennene i skogene for så, når de kunne fanges å bli utlevert enkeltvis.

Om aftnen 29. mai var ferden slutt i Judenburg. Kosakkene tiltrådte veien til Sibir.

I Lienz sperret engelskmennene 31. mai vanntilførselen til kosakkfamilie. De fortvilte mennesker besluttet å samle seg i Peggetz. Med de geistlige i fullt ornat foran dro de bedende i en endeløs prosisjon, for så å samle seg om leiralteret.

Straks ble hele leiren omringet av «Argyll and Sutherland 8th Battalion» og «West-Kent 5th Battalion» av 36. britiske infanteribrigade. De to bataljoner var dertil forsterket med en avde-

ling av 11. britiske panserdivisjon.

Kosakkene dannet en kjempemessig krets omkring alteret: kvinner, barn og oldinger i midten. Lidenskapelig bad de og sang sine gamle kirkesanger.

Likevel kastet de engelske infanterister seg over den vergeløse mengde. Rent tilfeldig slo de løs med geværkolber og gjerdestaurer på menn, kvinner og barn. Panserspeidervognerenes kanonrør svinget inn mot mengden. Massen bølget skrikende frem og tilbake. MG-skytterne på de lette panservogner begynte å skyte i bakken så tett foran kosakkene at de første brøt sammen såret av rikosjetter.

Vergeløst massakrert.

Den første kvinne sprang allerede med sitt barn fast i armen ut i Draus høyvann. Snart fulgte andre henne. Likene deres ble skyllet i land ned i dalen. I de omliggende landsbyer begynte kirkeklokkene å stormringe. På kirketårnet i Dölsack vaiet en svart fane, som raskt ble halt ned av engelskmennene.

Uten hensyn slo og stakk de engelske infanterister. Snart lå de første døde på plassen. Ildklare maskingevær kvalte ethvert forsøk fra de vergeløses side, på å styrte seg over engelskmennene med bare nevene. En vill angst fylte menneskene. I virvaret kunne enu noen trass i alle forsiktighetsregler flykte inn i skogene. Mange brøt sammen under de britiske kuler.

De engelske soldater utplyndret de vergeløse til siste rest. Fremforalt ringe, smykker og ur skiftet besiddet. Samtidig begynte innlastingen på jernbanen. Hvert ulykkestog bestod av 40 kvegogvogn, hvor kosakkene og deres familier ble presset inn. I løpet av utleveringsdagene rullet daglig tre tog gjennom Spittal.

Mange risikerte enu spranget i friheten. En del av dem ble skutt ned på kärntnerisk side av de britiske bevoktere, på steirisk side av sovjetiske poster.

Skutt på flukten.

Også medlemmene av XV. kosakkavalerikorpset gikk fra Graz i kvegogvogn østover. Noen få fluktforsøk, som for eksempel det til general Pannwitz' ordonansoffiser, premierløytnant Krauss, mislykkedes. Da han hoppet av toget under fart ble han skutt ned av den sovjetiske togvakt.

Alt i alt ble av XV. kosakkavalerikorpset og kosakkleiren (Kosakenstan) mere enn 50.000 mennesker utlevert til Sovjet av overkommandoen for den kongelige britiske hær.

Bare kosakkhestene fikk lov til å bli i vesten. De ble transportert til England som kongelig krigsbytte.

*

Boken kan bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE, og koster forskuddsbetalt kr. 27,— fritt tilsendt.

Rettsmordet —

(Forts. fra s. 5)

tolkning av det lovliøse NS-partis program av 1934, høyesterettsadvokat J. B. Hjort har skrevet en meget lesverdig studie omkring historisk bekjente justismord (som det idag er ufarlig å stemple som sådanne), og tar til med dommen over Jesus Kristus ved begynnelsen av vår tidsregning, som forøvrig også kristendommens motstandere fra A til Ø(verland) benytter seg av i sine fortsatte straffesaker mot Jesus Kristus. Man tør foreslå at våre gudløse anskaffer en annen egnet dato i tidsregningen, for eksempel før og etter professor Otto Hahns epokegjørende atomfissur av uranatomer med sine 12 isotoper ved hjelp av neutroner, som fant sted i 1937 i det land hvorom russeren Dostojevskij engang sa, at derfra — fra Tyskland — ville det forløsende ord komme. Gjaldt denne forutsigelse Otto Hahn, hvor meget mere da tyskeren Wernherr von Braun, raketten og romskibets konstruktør.

Men vår gode nordmann, advokat Hjort nevner i sin bok mange justismord, deriblant dommen over Dreyfus. Eiendommelig nok glemmer han justismordet på sine forhenværende 100.000 — ett hunde tusen — kamerater og meningsfeller. Det kan ikke være rent tilfeldig, boken må nemlig antas å være et indirekte forsvar for ham selv. Og kanskje tillike i en følelse av at den høyeste rett er den største urett og at Olav Aasteson i Draumkvedet i sitt visjonære drømmesyn nok har rett i at «det slepp ingen yver Gjallarbrui som feller domane vrangle». Slike justismordere havner i Hels rike, på Gaglemyrene må de traske omkring i all æva. Jeg tør enn videre forutsette at slike dommere, som bryter sin dommered om å dømme etter lov og sin egen overbevisning ved for eksempel å dømme etter andre statsmaktens ordre eller ved å avsi kjennelser etter tilbakevirkende lover, lover som ikke var gitt da gjerningene fant sted, jeg forutsetter at slike dommere har det som Per Sivle sier:

Med Gud du i munden din
gjeng,

det ingen neittar,
men Satan på ryggen din heng
og rid deg så du sveittar.

Med hensyn til justismord på enkeltindivider, inntar i dag Sverige en førerstilling i nordisk-germansk «kulturkrets» blant såkalte demokratiske rettsstater. Det er nemlig et aksiom, en sak som ikke behøver å bevises, at domstolenes uavhengige og selvstendige stilling som tredje statsmakt er grunn-

laget for det kulturelle og etiske idol, som kalles en **demokratisk rettsstat**. Jeg synes ingen har sagt det bedre enn filosofen Arthur Schopenhauer om statens oppgave, som er: 1. Beskytte landets borgere utad. 2. Beskytte dem innad. 3. Beskytte borgerne mot beskytteren. Det siste punkt har geniet Goethe høyt hevet over demokratiske minusvarianter, definert sålunde: **Den regjering er den beste som lærer borgerne å regjere seg selv.** Man kan ut fra disse kriterier spørre om Sverige er en rettsstat. Jeg tenker på Krügersaken og på det aktuelle justismord vis å vis biskop Helander.

Systempressen her hjemme begynner å bli noe betenkt. Den uuttømmelige kilde, hvor det gjelder å delikate leserne med demokratiets moralske og juridiske skandaler er Verdens Gang. Jeg siterer fra 6. mars i år: **Det rakner i Helandersaken.** Og så fortelles det om en klar negatis justitia, en kvalifisert rettsnektelse i lagmannsretten i 1953, idet vedkommende dommer forbød fremleggelse av bevis for at det ikke var Helanders fingeravtrykk på en rekke anonyme brev, som senere naturligvis er fjernet! Om denne behandling av Helander vil jeg bare gjøre advokat Hjorts ord til mine: Det bevisste justismord er den avskyeligste form for forbrytelse, fordi det øves under skinn av rettspleie. **Den er en hån mot rettstanken en virkelig gudsbespottelse, fordi kravet om rettfedighet er av guddommelig opprinnelse.**

Når vil så vår fordums kampfelle Hjort trekke den nødvendige konsekvens av de konkrete beviser for at i Norge har man gjort seg skyldig i justismord på ca. 100.000 Dreyfuser og Helandere, og slynge sitt **J'accuse** mot de norske rettsmyndigheter.

Siste nummer av LOV OG RETT har en klar artikkel av professor dr. juris W. E. v. Eyben med stort sett samme konklusjon som fhv. byrettsjustitiarius Sverre Helliksen i boken TENK SELV, og helt konform med professor dr. juris Gustav Smedals og det svenske Institutt for offentlig og internasjonal retts resposum og utredning, hvor det konkluderes med at det er et misbruk av ord å kalle «retts» oppgjøret, altså et innenrikspolitisk oppgjør for et **virkelig rettsoppgjør.** «Med rett i vanlig mening har det ingen forbindelse». **Dommerne har ikke engang lest loven innenat.**

Dette har forøvrig våre myndigheter nylig erkjent ved lagtingspresident Hønsvalds uttalelser om vårt for-

PERON FÅR ABSOLUSJON

Som kjent medvirket den katolske kirke sterkt til fordrivelsen av Peron fra Argentina i sin tid. Han ble til og med lyst i bann. Men tidene skifter. For en måneds tid siden møtte biskopen av Madrid, Garay, personlig opp hos Peron og meddelte ham absolusjon på vegne av paven. Ekskommunikasjonen var opphevet. Dermed er en avgjørende motstandsfaktor mot Perons tilbakevenden til makten opphevet. Tilbake står den argentinske marine, som nå dirigerer politikken og det demokrati som hindrer folkemeningen i å komme til uttrykk ved å forby peronistene å delta i valgene. Marinens folk er helt i hendene på USA og Storbritannia, og regner med hjelp fra disse land hvis det skulle komme til åpen strid.

TAR FRANZEN LUVEN FRA MARKEN?

Det tysksproglige «Montreuer Nachrichten» skriver: «Markens ledende stilling er avløst av francen. Ved at importen til Vest-Tyskland nå stiger sterkere enn eksporten sviner utenrikshandelsoverskuddet og med det også markens sterkere posisjon. Også den lette inflasjon har berøvet markens dens lederstilling i det kontinentale betalingssamband. I dens sted har nå den franske franc trådt. Men D-Marken har stadig en gullrand.

INGEN SLINGER I VALSEN

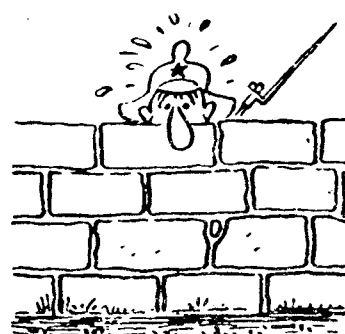
Som vi har omtalt i FOLK OG LAND for lang tid siden, har den tyske regjeringsdirektor Tobias etter foretatte grundige undersøkelser slått fast at det hverken var nasjonalsosialistene eller kommunistene som satte fyr på den tyske riksdag i 1933. Den tidligere kommunist van

hold til menneskerettighetserklæringen i FN av 10. desember 1948, i Helsingfors i 1962, hvor han talte på vegne av regjeringen Gerhardsen.

Med professor v. Eybens klare fordømmelse av landsvikoppgjøret i bakhånd burde det for en så suveren jurist som J. B. Hjort være en enkel sak å torpedere hele svindlen fra 1945. Særlig fordi det fra Sverre Helliksens hånd foreligger et så gjennomslagskraftig og overbevisende dokument i denne for 100.000 nordmenn så presserende og livsviktig sak om straffedommer på løpende bånd på mangelfulle og feilaktige premisser.

Hva sier Kumbel om maktens rett: Magt er noget

der Lubbe opptrådte helt på egen hånd og hans hensikt var å oppildne de tyske arbeidere til kamp mot Hitler. For ikke så lenge siden bekreftet Tobias dette i et intervju med DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG. Men det skulle han nok ikke ha gjort, for nydemokratiet vil ikke ha noen slinger i propagandavalsen — det merker en jo tydelig her hjemme også. Det niedersachsiske innenriksdepartement har nå avkrevet regjeringsråden en forklaring. I Niedersachsen er det sosialistisk styre (med GDP som koalisjonspartner) og Tobias har selv i årtier tilhørt sosialdemokratene. Innenriksdepartementet erklærte 8. mars i Hannover at det i dette tilfelle måtte prøves om det var forenlig med en embetsmanns plikter å gi et slikt intervju!

SKAL ADENAUER MØTE KRUSTSJOV?

Samme tyske avis, som vanligvis er meget godt underrettet, forteller ellers at det går rykter om at Adenauer er rede til å møte Krustsjov enten i Bonn eller i Moskva. Det skal allerede ha funnet diplomatiske sonderinger sted. Den økning av populariteten, som under visse omstendigheter kan bli

*****

man samler paa, naar man ikke har ret.

Jeg er mere og mere kommet til det resultat at de 100.000 i Norge er dømt etter «Janteloven». Men da dette lovverk aldri er blitt gjeldende norsk rett ved stortingsvedtak, tør det bli en walk over for den dyktige spesialist i justismord etc. å få gjenreist rettsstaten Norge.

Jeg går ut fra at det kan være spørsmål om et overskuelig tidsrum, så er Jantelovens tid i Norge forbi. Forsåvidt har vi god grunn til å takke professor dr. juris W. E. v. Eyben.

Hans Egede-Nissen

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

resultatet av et slikt møte, menes å kunne føre til en betydelig forlengelse av Adenauers funksjonstid.

KOLONIALISMEN

Det er tydeligvis ikke alltid kartet stemmer med terrenget i den nydemokratiske verden. Således skriver det amerikanske blad «Arizona Republic» følgende: «I en beretning nylig fra Kongo, skrev en WALL STREET JOURNAL-reporter, 'Ikke på et eneste økonomisk eller sosialt område har FN vært istand til å heve landet opp til det nivå som var rådende under den belgiske kolonialisme. Helsevesenet ligger i dag langt under kolonialismens. Utdanningsmuligheter har sunket ned under de som rådet før uavhengigheten. Den økonomiske aktivitet i landet er i sin alminnelighet bare halvparten av nivået før uavhengigheten'. Kan dette bety at — i motsetning til det Adlai Stevenson sier med monoton regelmessighet — at kolonialismen ikke er det hundre prosentts onde som den har blitt utmalt som? Antyder det at en nødvendig betingelse for selvbestemmelse kan være et områdes evne til å klare seg selv — at det oppnår et visst økonomisk minimumsnivå før kolonialmakten forsvinner, slik som FN resolusjonen ifjor krevet skulle skje øyeblikkelig? Ordet er fritt Mr. Stevenson.»

NESTE NUMMER

av FOLK OG LAND kommer lørdag 4. mai.

FORBUNDETS KONTOR

i Kierschows gt. 5, Oslo er åpent alle hverdager undtatt lørdage fra kl. 10 til 15. Sekretæren treffes bare onsdag — torsdag og fredag i hver uke mellom kl. 11 og 15. Telefon 37 76 96.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Ekspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgever A/L Folk og Land